

Sygn. akt IV CNP 56/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 6 czerwca 2012 r., sygn. akt IX Ca [...],
w sprawie z powództwa J. W. i W. W.
przeciwko X. W.
przy udziale Gminy W.
o eksmisję,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 marca 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powodowie złożyli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 czerwca 2012 r. (sygn. akt I CA [...]). Wyjaśnili, że wyrok ten wydany został niezgodnie z przepisami prawa materialnego, tj. art. 222 § 1 k.c., art. 140 k.c., art. 716 k.c. i art. 5 k.c. Zdaniem skarżących, wadliwość zaskarżonego wyroku polegała na niezastosowaniu trzech pierwszych przepisów przez Sąd *meriti*, a także przez błędne zastosowanie przepisu ostatniego. Powodowie określili wysokość poniesionej szkody na kwotę 19.200 zł i starali się ją uprawdopodobnić i uzasadnić na s. 15-16 skargi. Chodzi im o nieuzyskanie odpowiedniego czynszu, konieczność wynajmowania innego lokalu, brak troski skarżącej o stan techniczny lokalu i tym samym – jego niszczenie. Powodowie wyjaśnili też, że obecnie nie jest możliwe wzruszenie zaskarżonego orzeczenia innymi środkami prawnymi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (wyroku) jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i poddana została szczególnym rygorom prawnym (art. 424¹ k.p.c., art. 424⁵ § 1 k.p.c.). Jeżeli przyjąć, że w skardze powodów wskazano zasadnicze jej elementy przewidziane w art. 425⁵ § 1 k.p.c., to należy stwierdzić, iż podstawowe znaczenia ma sama merytoryczna zasadność skargi w rozumieniu art. 424¹¹ k.p.c. Chodzi mianowicie o to, czy skarżący zdołali wykazać, że zaskarżone prawomocne orzeczenie jest istotnie sprzeczne z prawem. Powodowie w skardze skoncentrowali się na wykazaniu tzw. bezprawia sądowego, powołując się na wskazane przepisy prawa materialnego. Istotą sporu była ocena zasadności zgłoszenia opuszczenia nieruchomości stanowiących własność powodów przez pozwaną w sytuacji, w której między stronami doszło do ukształtowania się umowy użyczenia tej nieruchomości (art. 710 k.c.). Ocena zasadności rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji mogła być zatem dokonywana jedynie na podstawie ustaleń faktycznych Sądów *meriti*. Sąd Okręgowy trafnie wskazał na te elementy stanu faktycznego, które przemawiały przeciwko uznaniu wypowiedzenia umowy użyczenia za

nieskuteczne w świetle zasad współżycia społecznego (m.in. niska cena sprzedaży nieruchomości, okoliczności rezygnacji przez pozwaną z prawa rzeczowego w postaci dożywotniej służebności, element zaufania w stosunkach rodzinnych). Nie można zatem twierdzić, że doszło do rażącego naruszenia prawa przez Sąd odwoławczy w zaskarżonym wyroku.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

[l.n]